

тѣзи тежки времена да принесе своята "лѣпта" за помощъ на отечеството. Споредъ неговитѣ разбирания, Екзархията, нейнитѣ създатели и крепители биха извършили престѣпление, ако биха гледали съ скръстени рѣще на изтрѣблението на българския народъ. Идеята на „нѣкои“ за помирителна политика съ турцитѣ, за съюзъ, за уния и пр. му се виждаше вече отживѣла времето си. Старозагорската несполука, сръдногорското въстание, удавено въ кърви, сълзи и развалини, не само не послужиха за едно умѣруване на политическиятъ сръди въ Цариградъ, напротивъ, тѣзи събития ги още повече наостриха, окрилиха. Не четоха ли тѣ по вестницитѣ, че презъ цѣлата 1875 г. изъ цѣла България се изпроводиха заявления за коренни реформи; не знаеха ли тѣ, че вече приближава и друго тържество — следъ това на духовната свобода?

Най-после Екзархътъ се ползуваше съ пълно довѣрие при генералъ Игнатиева, и този последниятъ го държеше до голѣма степенъ въ течение на развиващитѣ се събития.

Въ едно съвѣщание на добри българи на островъ Халки, въ дома на цариградския търговецъ Димитъръ Ив. Гешовъ, въпросътъ за изпращането на една делегация бѣше рѣшенъ. Присѣствувалитѣ на това съвѣщание (Драганъ Цанковъ, съветникъ въ Екзархията и цензоръ въ турското писалище за печатъ, д-ръ Вълковичъ, лѣкарь на турска служба, Марко Балабановъ, редакторъ на в. „Вѣкъ“, Найденъ Геровъ, тогазъ руски консулъ въ Пловдивъ, Тодоръ Бурмовъ, бивши редакторъ на „Български книжици“ и в. „Време“), като взематъ предъ видъ положението на нѣщата и писмата изъ цѣла България, решаватъ, че е необходимо да се изпатратъ делегати при европейскитѣ дворове. За такива се посочиха Марко Балабановъ и Драганъ Цанковъ, за които бѣше и мнението на Екзарха.

По този начинъ двамата делегати въ сѣщностъ и действителностъ бѣха желанитѣ отъ народа негови представители, одобрени при това отъ духовния вождъ на българския народъ, екзарха Антимъ I.